

הבשורה: תוכנית הבריחה של אלוהים

The New American Standard Version of
the Bible, © 1977 Thomas Nelson, Inc.
© 2020 John F. Bonnell

תוכן העניינים

– הקדמה

– אלוהים

– האדם

– אמונה

– ישוע

– נצחיות

– סיכום

הקדמה

הבשורה

קורא יקר,

תודה שלקחת את הזמן לקרוא את החוברון הזה. אם תיתן לאלוהים הזדמנות, אולי הוא ישנה את חייך.

לכולנו יש זמן: עשרים וארבע שעות ביממה. אנו מסמנים את הימים בלוחות השנה, חוגגים ימי הולדת, ימי נישואין ואירועים חשובים אחרים. ההבדל בין כולנו הוא רק אורך החיים שאותו נקבל – חלקנו חיים עד זקנה, ואחרים, למרבה הצער, נפטרים צעירים או באמצע הדרך.

אבל למה בעצם אנחנו "סופרים" זמן? למה אנחנו מצפים לרגע מסוים? התשובה היא יום הדין. באותו יום כל בני האדם ייתבקשו לתת דין וחשבון על חייהם. חלקנו יעלו לשמיים, וחלק יירדו לגיהנום ויחוו את חמת אלוהים.

אולי יש בינינו מי שאומרים: "אנחנו לא מאמינים באלוהים" או "ישוע היה אדם טוב, לא בנו של אלוהים". אם באמת כך, מדוע כל כך הרבה אנשים מנסים להוכיח שאלוהים אינו קיים, שישוע איננו בנו, או שהתהילים והבריתות כבר לא רלוונטיים? בפנים כולנו יודעים שיום הדין אין ברירה – הוא יגיע לכולנו.

האם יש דרך לברוח מחמת אלוהים ולהיכנס לשמיים? התשובה היא כן. הדרך היא הבשורה – תוכנית הבריחה של אלוהים מחמתו. בואו נבחן כמה פסוקים שיסבירו את מסר הבשורה. הבשורה מבוססת על חמישה מרכיבים עיקריים: אלוהים, ישוע, האנושות, אמונה ושמיים. הפסוק יוחנן ג' 16 מסכם את כל חמישה המרכיבים:

כִּי־כֵן אָהַב אֱלֹהִים אֶת־הָעוֹלָם עַד אֲשֶׁר נָתַן אֶת־בְּנוֹ הַיָּחִיד, לְמַעַן כָּל־הַמֵּאֲמִין בּוֹ לֹא יָאֲבֵד, "כִּי אִם־יִחָיָה לְעוֹלָם."

(כניסה לשמיים או ירידה לגיהנום)

אלוהים (1)

איך אפשר להסביר את אלוהים? הוא אל אחד שמתגלה כאב, כבן וכרוח הקודש. הוא יודע הכל, בעל כל-יכול ונמצא בכל מקום. הוא מוסתר מהשכל החכם ביותר, אך אהבתו ותוכניתו לישועה פשוטות מספיק כדי שילד יוכל להבין. ייקח נצח להבין במלואן את כל תכונותיו.

אלוהים אמר שאחד משמותיו הוא "קנאי" (שמות 34:14). הוא הזהיר את עם ישראל שהוא אל קנין (שמות 20:5; 34:14; דברים 4:24; 5:9; 6:15; יהושע 24:19; נחום 1:2). הקנאה של אלוהים אינה כמו קנאת האדם, שלעיתים קרובות היא אנוכית והרסנית. קנאתו של אלוהים קדושה ונבעה מאהבתו העמוקה אלינו. הוא אינו יסבול ניאוף רוחני מצד עמו, כלומר התרחקות מדברו ודרכיו הצדקיות לעבודה זרה (פולחן פסלים או עצמנו). הקנאה האלוהית מוכיחה את מסירותו אלינו, כי הוא לא רוצה שיהיה משהו שיעמוד בין לבנו ולבו.

בימי קדם, בני ישראל נטו לרדוף אחרי אלים כוזבים ולחפש נחמה בפסלים מעץ ואבן שלא יכלו לראות או לדבר. אלוהים קרא להם נאפים, כי במקום להישען עליו הם פנו לנחמות כוזבות. באופן מקביל, כשאנחנו מנסים לזכות במתנת החיים הנצחיים ובאהבת אלוהים במאמצים שלנו ופונים לנחמות שאינן ממנו, גם אנחנו עושים ניאוף רוחני. אבל אם ננוח ולקבל את מתנת החסד שלו, נישאר נאמנים לו.

תחשוב על קבוצת הספורט או התחרות האהובה עליך. כולם משתוקקים להיות אלופים, והזוכים לעולם לא חולקים את הפרס עם המפסידים. כך גם אלוהים לא ישתף אותנו עם השטן, החטא והעולם. ישוע גבר עליהם, והנצחון אינו נחלק עם המובסים. אלוהים יודע כמה הרסני עלול להיות אם נאפשר לאחרים או לאחר דברים אחרים לתפוס את מרכז חיינו. הוא רוצה את הטוב ביותר עבורנו, כפי שאנחנו רוצים את הטוב ביותר לילדינו. לכן עלינו לבטוח בו.

כמובא ברומים 5:8: "וּמֵה־בְּזָאת מָּמְנוּ אוֹהֵב אֱלֹהִים אֶת־עַמּוֹ, כִּי בְעוֹדָנוּ פְּשָׁעִים, הִמָּשִׁיחוּ מֵת בְּעֵדָנוּ." אלוהים הראה את אהבתו אלינו עוד לפני שנולדנו, לפני שאמרנו את המילה הראשונה או עשינו את הצעד הראשון. הוא אוהב אותנו על מי שאנחנו, לא על מה שאנחנו עושים. אהבה אמתית אינה מבוססת על הישגים. דרך בנו ישוע המשיח, אלוהים יצר את הדרך היחידה לחוות את אהבתו, סליחתו וחסדו. כל שעלינו לעשות הוא להאמין! חשוב על זה; תן למציאות הזו לחלחל לתוכך. האב, הבן ורוח הקודש תכננו תכנית להציל אותנו, אויביו מחמתו של אלוהים. תכנית זו נולדה מתוך אהבתו כי אלוהים הוא אהבה. הוא ברא את אגם האש עבור השטן, השדים, החיה, המשיח השקרי, שאול ומוות — לא עבור בני אדם. אלוהים, בדומה לאב אנושי, מתאבל כשילדיו מצייתים לדרכים אחרות ומקווה ששייב לבו אליו ויציית לדבריו. הדבר האחרון שהוא רוצה הוא להעניש. בסופו של דבר ההחלטה בידינו: האם נאזין ונעמוד מולו כלב נאמן, או נמשיך לסרב ונעמוד בפניו כשופט? אלוהים רוצה להצילנו מיום זעמו.

אמן או לא, יום זעמו של אלוהים עומד להגיע. יוחנן המטביל, ישוע, פאולוס ויוחנן כולם הזהירו אותנו מפניו. דרך בנו ישוע יצר אלוהים דרך לברוח מזעמו כי הוא אוהב אותנו. הוא מבקש שנהיה בניו ובנותיו ונדע אותו כאב אוהב, לא כשופט נוקשה. עבור חלק מהאנשים, המילה "אב" מעוררת זיכרונות כואבים של התעללות, מרחק, פרפקציוניזם, שיפוט או נטישה. אבל דע שאלוהים האב הוא אוהב. הוא רוצה לרפא את התדמית המעוותת שלך לגבי דמות האב, כדי שתוכל להכיר את האב האמיתי ואת אהבתו אליך, כי אלוהים קנאי לך. אילו שאלות יש לך לגבי אלוהים?

האדם (2)

אם הייתי שואל אותך, "האם אתה חושב שתגיע לגן עדן כשאתה תמות?", מה היית עונה? אולי: "אני אדם טוב, מעולם לא פגעתי באף אחד, ומעולם לא רצחתי אף אחד." או אולי: "אני לא רע כמו אחרים; אני עושה דברים טובים ותורם לצדקה."

אבל מה אם אומר לך שלפי התנ"ך אף אחת מהתשובות האלה לא נכונה? לפני שנוכל להפוך לבן או בת של אלוהים ולכנס לשמיים שלו, עלינו להכיר בכך שאנו חוטאים ושברנו את תורתו הקדושה. עלינו להבין שאין באפשרותנו להציל את עצמנו בעצמנו. התורה דורשת משפט, לא חסד או רחמים. מאחר שכולנו היו מורדים מול אלוהים, המשפט גזר עלינו מוות. אין ערעורים, פרצות או טלפונים אחרונים שיצילו אותנו מעונש המוות.

אמת זו קשה יותר מקובל לחשוב — שאנחנו מורדים כלפי אלוהים ותחת גזר דין מוות. כולנו נולדים לתוך חטא וחושבים שהמרד והמעשים על מנת לספק את תענוגותנו הם טבעיים. אבל חשוב מאוד לראות שאנחנו חוטאים, גאים ואגואיסטים, ושאין לנו דרך לתקן את עצמנו.

כולנו נעמוד בפני אלוהים וניתן דין על חיינו. הוא או יהיה לנו אב אוהב או שופט חמור, בהתאם להחלטתנו להאמין שאנו חוטאים וזקוקים למושיע, או לסמוך על מעשינו הטובים. כשהננו עומדים לפני אלוהים, נעמוד לבדו. לא נוכל להשוות את עצמנו לאחרים. רק הוא ואנחנו.

חשוב מאוד לראות את עצמנו כחוטאים. עלינו להיות כנים עם עצמנו ולענות על שאלות קשות. אלוהים מתעניין לא רק באופן בו אנו חיים, אלא גם באופן בו נמות. אחרי המוות נהיה נתונים למשפט, ומי או במה סומכנו יקבעו את עתידנו — גן עדן או גיהנום. עכשיו, שיעור קצר בהיסטוריה: אלוהים כרת ברית עם עם ישראל. אם ישמרו על מצוותיו הוא יברכם, הם יהיו עמו והוא יהיה אלוהיהם. הוא נתן להם את עשרת הדיברות, והם נכשלו. לא משנה כמה יישרו, לא יכלו לשמור על כל עשרת הדיברות. מה איתך? האם תוכל לשמור על כל עשרת הדיברות יום אחרי יום?

עשרת הדיברות (שמות כ:3–17)

1. לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. (פסוק 3)
2. לא תעשה לך פסל וכל תמונה... (פסוקים 4–6)
3. לא תשא את שם ה' אלוהיך לשוא. (פסוק 7)
4. זכור את יום השבת לקדשו. (פסוקים 8–11)
5. כבד את אביך ואת אמך. (פסוק 12)
6. לא תרצח. (פסוק 13)
7. לא תנאף. (פסוק 14)
8. לא תגנוב. (פסוק 15)
9. לא תענה ברעך עד שקר. (פסוק 16)

10. לא תחמד. (פסוק 17)

ועתה, ברשותך, אפרוס בפניך כמה שאלות למחשבה:

- כשאתה עובר תקופה קשה, האם אתה פונה אל אלוהים או למשהו אחר—אלכוהול, סמים, מין, בילויים או לעצמך—כדי להתמודד? אם לא אלוהים אלא למשהו אחר, זהו האליל שלך.
 - האם פעם נשאת את השם ה' לשוא, כלומר נתת שבועה שקרית בשמו או השתמשת בו כקללה?
 - באיזה יום אתה מנוח? האם עבדת בו ולא נחשת?
 - האם השתלחת בכבוד הורריך?
 - האם היית כל כך כועס על מישהו שרצית שהוא ימות? האם התייחסת למישהו כאילו הוא מת עבורך? האם השפלת או קללת אותו? אם כן, בחזקת רצח בלבך.
 - האם מבט עיניך נשא חמדנות כלפי מישהו? האם נהנית מפורנוגרפיה או סרט עם ערום? אם כן, חטאת בניך.
 - האם אי-פעם גנבת דבר מה?
 - האם אי-פעם שיקרת על מישהו או על עצמך כדי לברוח מבעיה?
 - האם אי-פעם חשקת בבעליהם של אחרים—בבן/בת זוג, בית, רכב, כסף, ילדים או כל דבר אחר?
- אילו שאלות יש לך לגבי האנושות או החטא?

אמונה (3)

אז מה עושים כשמגלים שהישגים ומעשים טובים לא יכניסו אתכם לגן עדן ושעדיין אתם תחת חרון אפו של אלוהים? האם מנסים לברוח ממנו ולתקוות שהוא יעלם מעצמו? או מתמודדים עם העובדות, מסכימים עם אלוהים ומתחרטים? חרטה פירושה להיפנות מהחטאים ולהתקרב לאלוהים.

ברומאים י': 4, 9–11, 13 כתוב:

“כי המשיח הוא תום התורה לצדיקים לכל המאמינים (ישוע קיים את התורה במקומו לכל המאמין בו). אם בקול תתוודע בפּיך 'ישוע אדון' ובלב תאמין שהקדוש הקים אותו מן המתים, תושע. כי בלב מאמינים לקבל תועלת של צְדָקָה, ובפּיך מתוודע לקבל ישועה. כי 'כל הקורא בשם ה' ישע'.”

כשמאמינים בלב ומתוודים בפה שישוע הוא האדון ומקבלים את סלחתו, אנו נושעים. האב מסיר מאיתנו את חרונו, מעניק לנו חסדו, ואנו הופכים לילדיו, חותמים אותנו ברוח הקדושה – רוח האימוץ.

רוח הקודש היא חותמנו המעיד שאנו אכן בני אלוהים. הגילוי הגדול בברית החדשה הוא הזהות הזו. יוחנן א': 12–13 אומר:

“ולכל הקבלו, למאמינים בשמו, נתן את הזכות להיות בני אלוהים; שנולדו... מאת אלוהים.”

אפסים ב': 8–9 אומר: “כי בחסד נושעתם באמונה... זאת מתנת אלוהים, לא במעשה, כדי שלא יתפאר איש.”

יוחנן ו': 29: “לעבודת אלוהים הדבר הזה – להאמין באותו ששלח.”

עברים יא': 1: “הנה, האמונה היא ביטחון לדברים שבתקוה והוכחה לדברים שאינם נראים.”

עברים יא': 6: “בלעדיה קשה להשביעו, כי צריך המאמין שהוא קיים ושהוא גומל לשוחרים אותו.”

רומאים א': 16: “כי האוונג'ליון הוא כוח אלוהים לישועה לכל המאמין.”

רומאים א': 17: “כי צדיק באמונה יחיה.”

אנשים רבים אומרים: “הראה לי ואמין.” זו אינה אמונה. כשתעמדו לפני אלוהים והוא יאמר: “אתה חוטא,” תתחרטו שלא קיבלתם באמונה מראש. תתחרטו שלא חזרתם בתשובה ונושעתם.

אז מהי אמונה? זו הפקדת כל תקוותינו בישוע – לא בכוח מסתורי, לא בקרמה, ולא במעשים שלנו. זו אמונה באדם – בישוע – שאותו ניתן להכיר ולפתח עמו קשר אישי. האב והבן אפשרו לנו לברוח מכעסו של אלוהים על ידי שימת אמונתנו בישוע. האם ברצונכם לראות את כוח אלוהים בחייכם ולהרגיש את שמחתו ונוכחותו? הניחו אמונתכם בישוע, סמכו על קרבו ולא על מעשיכם. כי זו אמונה – ביטחון במעשה המושלם שלו על הצלב ולא במעשים שלנו.

ישוע קיים את כל התורה עבורנו – עשרת הדיברות, החוקים הטקסיים והאזרחיים – במאה אחוז, במקומנו.

אולי תגידו: "אין לי אמונה." האמת היא שלכולנו יש מידת אמונה. לדוגמה, קיימות שתי תיאוריות על מוצא האדם – הבריאה או האבולוציה. כדי שהמדע יהפוך תיאוריה לעובדה, עליו לשכפל אותה במעבדה; אין מקום ריק לחלוטין שבו יוכח הדבר. לכן, האמונה בבריאה או באבולוציה היא החלטת אמונה. ממלכת אלוהים נשענת על אמונה, ולא תאפשר הוכחה מוחלטת.

בקשו מאלוהים לתת לכם אמונה להאמין בו ולדעת שהוא אוהב אתכם. ידעו שאמונתכם בישוע נוגעת לליבו של האב, כי צדקנו מבוסס על אמונה ולא על שמירת החוק. כך אנחנו מומרים לצדיקים דרך האמונה ולא המעשים.

אולי אתם שואלים: "למה עלי לשים את אמונתי בישוע? מה באמת עשה עבורי?" אילו שאלות יש לכם לגבי אמונה?

ישוע המשיח (4)

בברית הישנה כרת אלוהים ברית עם עם ישראל: אם ישמרו על מצוותיו, יזכו לברכה ויחשיבם לעם שלו. אך כמותנו, הם לא הצליחו לשמור את התורה או את עשרת הדיברות. לכן קבע האב ברית חדשה, הברית החדשה, עם בנו ישוע המשיח. ישוע קיים את הברית החדשה במלואה, עד לפרט הקטן ביותר. כפי שאמר ישוע במתי ה:17-18: "אל תחשבו שבאתי לבטל את התורה או את הנביאים; לא באתי לבטל, אלא למלא. כי אמן אני אומר לכם, עד שיעברו השמים והארץ, לא יחלוף שום י. ד' או וְקִשְׁקֶשֶׁת מֵהַתּוֹרָה, עד שכל ייעשה."

כאשר ישוע בּוֹס על הצלב, קרא: "גמור!" (יוחנן יט:30), שמשמעותו שהשלים עבורנו את מילוי הברית החדשה באמצעות קיום התורה במקומנו. האב מאפשר לכל מי שמאמין בישוע ליהנות מפירות הברית החדשה. למה?

כי אנחנו מושא אהבתו של אלוהים, הוא שלח את ישוע המשיח לבצע שליחות עלי אדמות, להיברע מילה, לא רק כדי לגלות לנו את האב אלא גם כדי לחפש ולהציל את האבודים. כמאמר ישוע בלוקס ה:32: "לא באתי לקרוא צדיקים לתשובה, אלא חוטאים." ובמתי א:21: "ותלד בן, וקראת את שמו ישוע, כי הוא יושיע את עמו מחטאיהם." כשאדם הראשון חטא, אלוהים לא איבד עבדים אלא איבד בנים ובנות. אתם אחד מילדיו האבודים של אלוהים.

ב1 קורינתים טו:7-3 נאמר:

"כי גם את מה שהקדים לצאת - שמשח מת על חטאינו, לפי הכתובים; ונקבר; ועל שלישי קם, לפי הכתובים; ונגלה לפטרוס, ולאחר מכן לשנים עשר; אחר כך לנכדה מאתיים וחמשים אחיו בבת אחת; אחר כך לגם, ואחר כל השליחים; ולבסוף נגלה לפאולוס." באמצעות הקרבת ישוע אנחנו חווים את מחילתו של אלוהים. בעברים ד:15 כתוב: "כי אין לנו כהן גדול שאינו משתתף בחולשותינו, אלא שנוסה בכל ענין כמותנו — אך ללא חטא."

ישוע יודע מהי פיתוי, והוא לא מגנה אותנו או מחפש תירוצים, אלא משתתף בחולשותינו. לכן, "כשנגלה כהן גדול לטוב העתיד לבוא, נכנס לאהל גדול ושלם שלא בנה ידי אדם, ולא בדם שעירים ועגלים, אלא בדם שלו — ונקנה גאולה נצחית. אם דם שור ועזים ואפר בקר שמשרה טהרה לגוף, כמה יותר דמו של המשיח, שהקדש את רוח נצח בעפר ללא רבב לאלוהים, ינקה את מצפונכם ממעשים מתים לשרת את אלוהים החי. לכן הוא גם כומר הברית החדשה, כדי שמותים גזר הדין שנחקק בברית הראשונה יקבלו את נחלת עולם. והלפי התורה כמעט הכל מטוהר בדם, ובלי שפיכת דם אין מחילה. הוא הופיע פעם אחת כדי לבטל חטא בעבודתו, ומאז שנקבע לאדם למות פעם אחת, ואחר כך הדין, כך גם המשיח הובא פעם אחת לשאת חטאי רבים, ויבוא בפעם השנייה לישועה בלי קשר לחטא, למי שמצפה לו. ברצון הזה קדשנו הקרבת גופו של ישוע פעם אחת לעולמים. והוא הקרבן שהושלם לעולם למי שמוקדשים. והמשיח ישב לימין האלהים, מצפה עד שיהפוך

את אויביו למשענת רגליו. ברגע הקרבן האחד הוא השלים לעולם את הקדושים. והרוח הקדושה גם היא מעידה עלינו; כי אחרי שאמר, 'זאת הברית אשר אכין להם אחרי הימים האלה, אמר ה': אשים את תורת בלבם, ועל לבם אכתבהם; ועונשם וחטאותיהם לא אזכיר עוד.' במקום שבו יש סילוח, אין עוד קרבן לחטא. לכן, אחי, ועם הדם של ישוע יש לנו ביטחון שבוא אל הקודש, עם לב טהור ובביטחון מלא באמונה, עם לב מנוקב ממצפון רע וגוף שטוף במים טהורים. " (עברים ט:15-11, 22, 26-28; י:10, 12-19, 22) למעגל המפחד שאלוהים אינו רוצה למחול להם או מאמינים לשקר של האויב שחטאותיהם גדולות מדי למחילה, ישוע הוכיח את נכונותו למחול בעובדה שהרעיא לפרליט. "והנה מביאים אליו פרליט מונח על מיטה; וראה במי שבאו מאמינים, אמר לפרליט: 'בנה, סלחת לך חטאותיך.' וקצת מהסופרים אמרו בליבם: 'זה חותה.' ויודע ישוע את מחשבותיהם, אמר: 'למה אתם חושבים רע בלבבכם? מה קל יותר, לומר: "סלחת לך חטאותיך", או לומר: "קום, הרם את מיטתך וסע הביתה?" כדי שתדעו שלבן האדם סמכות על אדמה לסלוח חטאות' — ואמר לפרליט: 'קום, קח את מיטתך ולך הביתה.' ולקח והלך הביתה. " (מתי ט:2-7) כמו שהרעיא לפרליט קיבל ריפוי של מחילה, כך מחילת ישוע מרפאה אותנו, כדי שנוכל לקיים מערכת יחסים בריאה עם האב על יסוד אמונה ואהבה, לא על יסוד ביצועים. כשאנו חווים את מחילת אלוהים, אנו יכולים לנוח על מלאכתו המלאה ולא לפחד שעברנו את חסדו. אנו גם יודעים: "כי הוא הצילנו משלטון החושך והעביר אותנו לממלכת בנו האהוב, שבו יש לנו גאולה ומחילת חטאים. " (קלוסים א:13-14) "וכשהייתם מתים בעברותיכם ובעקירת גופכם, הוא החיים אתכם איתו, וסלח לנו על כל עברותינו. " (קלוסים ב:13) "ובו יש לנו גאולה בדם שלו, מחילת הפשעים לפי עושר חסדו. " (אפסים א:7) בזכות חסדו של אלוהים, ולא בזכות מעשינו, אנו מחוללים ויברוכו בחיים במשיח. כאשר ישוע סיים את עבודתו על הצלב, האב קיבל את קרבנו – קרבן שלם ומושלם. לאחר מכן ישוע ישב לצדו של אביו, שהוא עתה גם אבינו. אנו יודעים זאת מכיוון שכאשר ישוע קם לתחייה ומריה פנתה להחזיק בו, הוא אמר לה: "מריה, אל תתפסי בי, אלא לכי אל אחי והגידי להם שאני עולה אל אבי ואל אבי שלכם" (יוחן 17:20). כהתוכנית של אלוהים, נגזר עלינו להיות ילדיו ולברוח מכעסו, ואנו זכאים ליחסים אישיים עם אלוהים האב. "אבל כשהתמלא הזמן, שלח אלוהים את בנו, שנולד מאשה, שנולד תחת התורה, כדי לגאול את אלה שהיו תחת התורה, שנקבל את האימוץ לבנים. ובגלל שאנחנו בנים, אלוהים שלח את רוח בנו ללבושינו, וקוראת: 'אָבָא! אָבָא!' " (גלתיים 4:4-6).

כשאלוהים מביט בנו, הוא רואה ילדיו האהובים והמקובלים. אנו יכולים לומר כפי שפולוס כתב: "אני נצלב עם המשיח, ואני חי – אך לא אני, אלא המשיח חי בי; והחיים שאני חי בבשר, אני חי באמונה בבנו של אלוהים, האהב אותי ומסור עצמו בעדני" (גלתיים 2:20). כשתבינו את מלאכתו המושלמת של ישוע על הצלב וכי הוא הקרבן שהשלים את הקשר עם האב בשבילה, לא נעבוד כדי להרוויח את אהבת אלוהים. במקום זאת, ננוח באהבתו. באמצעות ישוע, אנו מקובלים על ידי אלוהים האב. באמצעות ישוע, אנו זוכים להצדקה, בידיעה שמעולם לא נצטרך לשלם על חטאינו. "מי יגיש כתובת נגד נבחרים אלוהים? אלוהים הוא זה שמצדק; מי יוכל לגזור?" (רומים 8:33-34).

באמצעות ישוע, אנו מקודשים; כח החטא נשבר בחיינו. ישוע גאל אותנו משטן וממלכת החושך, מכוח החטא ומהעולם הזה. ישוע הציל אותנו מכעסו של אלוהים. "ואילו הותקדנו עתה בדם שלו, נושע מכעס אלוהים דרכו; ואם כשהיינו אויבים השלמנו עם אלוהים במות בנו, בוודאי נושע בחייו; ולא רק זאת – אלא גם נהלל את אלוהים דרכיו ישוע המשיח, דרכו קיבלנו כעת את הגאולה" (רומים 5:9-11).

בדם ישוע יש לנו מצפון טהור לשרת את אלוהים ולקיים עמו מערכת יחסים. יש לנו שלום עם אלוהים, ואנו יודעים שהוא בעדנו ולא נגדנו. ישוע משתתף בחולשותינו ומבין את פיתוינו. הוא גם המתווך שלנו בתפילות עבורנו, מלך, אדון, שותף בירושותו (בהשתתפותנו בפרסיו על ניצחוננו על השטן) וחבר. למה? כי כשישוע היה על הצלב, הוא הפך לחטא. זו הייתה הפעם הראשונה שישוע קרא לאב "אלוהים". הוא זעק לאב, אך האב לא השיב. ישוע נטש עם לב שבור. "הוא הפך אותו לחטא בעדנו, הוא שלא ידע חטא, כדי שנהיה צדק אלוהים בו" (2 קורינתים 5:21). ישוע הוא הצדק שלנו.

ישוע הוא מושיענו.

ישוע הוא קדושנו.

ישוע הוא הדרך היחידה לאלוהים האב.

ישוע הוא האמת – אמת אינה מושג מופשט, אלא אדם ושמו ישוע.

ישוע הוא החיים – הוא מת במקומו כדי שנוכל לחיות בחייו.

ואם כל מה שישוע עשה עבורנו לא הספיק, הוא שלח לנו את רוח הקודש – היא

המאששת אותנו בחטאים, מנחמת, מתווכחת עבורנו, מדריכה ומלמדת אותנו את כל

האמת על מעשה ישוע ועל מי שאנו באמונה בו.

ישוע נתן לנו את דברו בספרי הקודש ואת כנסייתו, כדי שנכיר אותו טוב יותר, נתעודד ואנו

גם נעודד את אחינו ואחיותינו במשיח וגדל באמונתנו. קחו תנ"ך שיהיה לכם נעים לקרוא

ותחזקו את יחסיכם עם אלוהים בלימודו כדי להכיר את מושיענו. "בראשית היה הדבר,

והדבר היה עם אלוהים, והדבר היה אלוהים" (יוחנן א:1). ישוע הוא "הדבר" של אלוהים, כדי להכיר את ישוע נזדקק להכיר את דברו – התנ"ך.

יום אחד נעבור את התהליך של התהילה, כשתראה את ישוע ונוכחות החטא תיעלם. הללויה!

ולסיום, ישוע מת עבורנו כדי שנדע שאנו מושא אהבתו של אלוהים! חשבו על זה לרגע ואמרו בקול: "אני מושא אהבת אלוהים." איך מרגישים? האם טוב לדעת שאתם אהובים, מלאי שמחה, שלום וקבלה כשאתם מבינים שאלוהים אוהב אתכם ודואג גם לאיך תחיו וגם לאיך תמותו?

כמובן, ישוע הוא הרבה יותר ממה שכתוב כאן. יידרש כל הנצח כדי להכיר את כל מה שהוא ומה שעשה עבורנו. בזכות מותו ותחייתו אנו מוצאים את ערך־העצמי והזהות שלנו בדם ישוע ולא במעשים הטובים שלנו.

אילו שאלות יש לכם לגבי ישוע?

הנצחיות (5)

השמיים

מה אתם עושים כאשר מישהו מציע לכם מתנה? אתם מקבלים אותה, נכון? אתם לא מנסים לשלם עליה או להרוויח אותה — אתם פשוט לוקחים אותה. תארו לעצמכם יום שבו הילדים שלכם כבר גדלו ועזבו את הבית. הם חוזרים לבקר ואומרים שהם רוצים להחזיר לכם על כל ההוצאות: אימוץ או הלידה, אוכל, חימום, בגדים, ביקורים אצל הרופא, שיעורים במוזיקה ובריקוד, טיולים וכל דבר אחר שעלה לכם לאורך השנים. האם הייתם שמחים? כמובן שלא. הייתם נפגעים עמוקות. אתם טיפלתם וגדלתם אותם מתוך אהבה, לא כדי לקבל תמורה. כך גם אלוהים האב אוהב אותנו. אנחנו ילדי האוצר שלו, פרי אהבתו ויעודו. הוא הציע לנו במתנה את השמיים דרך הקרבן של ישוע למען חטאינו. היא מתנת החסד שלו — טובה שנתנה לנו ללא כל עלות מצידנו. ישוע הבטיח:

רק אלה ששמותיהם כתובים בספר החיים של השהיכנסו לשמיים (לוקס י':20; חזון יוחנן כ"א:27).

השמיים הם ביתנו. שם אנו שייכים. אלוהים האב חפץ שיום אחד, בזמן שלו, כולנו נהיה לצדו. נראה אותו פנים אל פנים, הוא יחייך ויאמר לנו "ברוך הבא הביתה" — כי שם אנחנו שייכים.

למה ישוע מכין לנו מקום? כדי להראות שהוא בחר בנו ורוצה אותנו שם. "אך אתם גוי נבחר, כהונה מלכותית, עם קדוש, לעם שרכושו הוא, למען תכריזו את מעלות המוזמן מבין החושך לאורו הנפלא" (1 פטרוס ב':9).

אנו כאן רק עולים לרגל בעולם הזה, והוא אינו הבית האמיתי שלנו. המסר של הבשורה הוא לא רק על תכנונו: הוא על הנצחיות שלנו, שם נחיה בשמיים לא רק עם קדושים אלא גם עם האב, הבן והרוח הקודש. שם נחווה אהבה, שמחה ושלוש כפי שמעולם לא הכרנו — ננוח מן החטא והשטן, נעריך בטהרה, ולבסוף נזכה לחזור הביתה, למקום בו אנו שייכים.

כיצד תבחרו את הנצחיות? הנוצרים בוחרים בשמיים באמצעות קבלת ישוע; מי שסרב לו בוחר בגיהנום. השטן, אבי השקר, מנסה לעוור אותנו לגבי אהבת אלוהים, אבל אתם יכולים לדעת שהניצחון בידינו.

אם כשקראתם את זה חשבתם: "אני חוטא וזקוק להצלה, אני רוצה להיות ילד של אלוהים," תוכלו להתפלל כך:

כל הכבוד — התפילה הזו היא הצעד הראשון בדרך לילדותו של אלוהים. השלב הבא הוא להכיר את ישוע: ללכת איתו בענווה, להיטבל, לקרוא בתנ"ך, להתפלל, להעיד ולציית לו.

אל תעשו זאת כדי לעבוד על הישועה שלכם, אלא כדי להכיר את ישוע. בקשו מרוח הקודש להוביל אתכם לכנסייה בה תוכלו לגדול באמונתכם וביחסכם עם אלוהים.

נצחיות (5)

גיהנום

יחזקאל י"ח:23 אומר:

“האם אבא מות הרשעים נאם ה' ה', ולא שהשיב מדרכיו וחי?”

אז החלטתם לא לסמוך על ישוע ולא להאמין בעניין הדתי הזה. אתם מאמינים שאין נצחיות וכשמתים אין חיים לאחר המוות – אתם פשוט הופכים למזון לתולעים. או שאתם מאמינים בגלגול נשמות או בגן עדן אחר. בבקשה תנו לי הזדמנות אחת נוספת לשכנע אתכם.

תארו לעצמכם שהעולם במלחמה, ואתם יודעים איך לסיים אותה. אך הבעיה היא שזה יעלה לכם בילדכם. האם תתנו למלחמה להימשך, או שתקריבו את בנכם? זו החלטה קשה מאוד, והיא תעלה לכם הכול. אתם שוקלים את היתרונות והחסרונות, ובסופו של דבר מחליטים להקריב את ילדכם – והמלחמה מסתיימת. הכאב על אובדן הילד לעולם לא יעבור לגמרי.

אבל אתם מתחילים לשים לב שאנשים ניגשים אליכם בכל פעם שאתם יוצאים לטיול, לקניות או למשימה כלשהי. הם באים להודות לכם על ההקרבה. הם מספרים איך בזכות זה התחתנו, או השגנו את מקומות העבודה שלהם. חלקם מראים לכם תמונות של ילדיהם ונכדיהם. הם מספרים איך הקרבתכם שינתה את חייהם. נכון, זה לא יחזיר את הילד שלכם, אבל זה הופך את הכאב לכמעט נסבל.

ואז יש אנשים שלועגים לכם ומזלזלים בכם, לא רק בפרטיות אלא גם בפומבי, ואומרים כמה הייתם טיפשים להקריב את ילדכם. הם טוענים שיכלו לסיים את המלחמה בכוחם בלבד. איך הייתם מרגישים כלפי אלה שמסרבים ומלעיגים לכם על ההקרבה? זה בדיוק מה שאנשים עושים ברחבי העולם בכל יום כשדוחים את ישוע, בנו היחיד של אלוהים האב. אתם מתנהגים כמו האנשים שבסיפור שדחו את הקרבת האב. מה מחכה למי שדוחים את ישוע המשיח כמושיעם ואדונם? חרון אפו של אלוהים – גיהנום. באמת, ישוע דיבר על הגיהנום יותר משהוא דיבר על השמיים. תיאורי הגיהנום שלו מפחידים למדי. בניגוד לאמונה הרווחת, גיהנום אינו מסיבה גדולה.

ישוע אמר:

“הגיהנום הוא מקום חשכה חיצונית; במקום הזה יהיה בכי וחריקת שיניים” (מתי כ"ה:30).
“החוטאים ילכו לעונש נצחי” (מתי כ"ה:46).

“וכך יהיה בסוף העולם; המלאכים יצאו, וייצאו את הרשעים מתוך הצדיקים, ויזרקו אותם לתוך כבשן האש; שם יהיה בכי וחריקת שיניים” (מתי י"ג:49-50).

“וגיהנום הוא מקום שבו התולעת שלהם לא תמות, והאש לא תכבה” (מרקוס ט':46,48).

בספר ההתגלות כתב יוחנן השליח:

“והשטן, שהטעה אותם, נשלך לאגם האש והגופרית, ושם גם החיה והנביא השקר; ויענשו שם יום ולילה לעולם ועד.

ואחר כך ראיתי כס אדיר ולבן, ואת הישב עליו; מפניו נמלטו הארץ והשמים, ולא נמצא להם מקום.

וראיתי את המתים, הגדולים והקטנים, עומדים לפני הכסא; ונפתחו ספרים, ונפתח ספר אחר – ספר החיים; והמתים נשפטו על פי הדברים שנכתבו בספרים, כפי מעשיהם. והים הפקיד את מתיו, והמוות ושאל הפקידו את מתיהם; ונתנו דין כל אחד על פי מעשיו. וימתחו המוות ושאל באגם האש. זה המוות השני – אגם האש.

ואם לא נמצא שם שם ברשימת ספר החיים, נשלה לאגם האש” (התגלות כ': 10-15). לסיכום, הגיהנום הוא מקום חשוך של בכי וחריקת שיניים. זה עונש נצחי, מקום שבו התולעת לא תמות, המוות השני – אגם אש נצחי. שם ירגישו החוטאים את חרון אפו של אלוהים.

למה הם ירגישו את חרון אפו של אלוהים? כי דחו את בנו, ישוע המשיח. לועגים למושיעים, זלזלו בקרבן שלו, ובחרו ללכת בדרכם שלהם, לסמוך על עצמם ועל מעשיהם הטובים כדי להינצל. הם לא האמינו כאשר אלוהים אמר: “אין צדיק, לא אחד שמבקש לעשות טוב.” הגאווה היא דבר נורא.

נברנו לנצחיות. אנחנו אלמוותיים. כשאנו מתים, גופנו חוזר לאדמה, אבל הנשמה שלנו לא תמות. המוות נכנס לעולם רק לאחר שאדם הראשון חטא. לכן, כשאנחנו הולכים להלוויות, מרגישים אי־נוחות ולא תמיד יודעים מה לומר. לנוצרים יש תקווה לפגוש את יקיריהם בשמיים; לחסרי הישועה אין תקווה כזו. מרגע שאנו מגיעים לגיל שבו נשאים באחריות ועד יום מותנו, אנו בוחרים – שמיים או גיהנום.

האם אתם מוכנים לסמוך על עצמכם, על מעשיכם הטובים או על האמונה שאתם “אנשים טובים” כדי להינצל? דחיית מלאכתו המושלמת של ישוע היא הימור גדול. זכרו: אלה שנמצאים בגיהנום בחרו לסמוך על מעשיהם הטובים. אילו שאלות יש לכם לגבי הנצחיות?

סיכום

למדתי את חמשת נקודות הבשורה משתי סיבות:

כמושא אהבתו של אלוהים, אני מאמין שאלוהים דואג מאוד לאופן שבו נמות ולאן נלך לנצח—לגן עדן או לגיהנום. אני מאמין שלכל אדם יש זכות לשמוע את הבשורה ולקבל החלטה מושכלת. אך אני גם מודאג מהבשורות השקריות שמלמדות כיום כאילו הן הבשורה האמיתית.

ישוע הוא המרכז של הבשורה האמיתית היחידה.

יוחנן 3:16 אומר: "כי כן אֶהֱבֶה אֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם עַד כִּי נָתַן אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ, לְמַעַן לֹא יָאבֵד כֹּל הַמֵּאֲמִין בּוֹ, כִּי אִם יִהְיֶה לוֹ חַיֵּי עוֹלָם."

רומים 6:23 אומר: "כִּי שְׂכַר הַחַטָּא הוּא מוֹת, וּמִתְּנַת חַנּוּם שֶׁל אֱלֹהִים הִיא חַיֵּי עוֹלָם בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ אֲדוֹנֵנוּ."

רומים 10:9 אומר: "כִּי אִם תּוֹדֶה בְּפִיךָ בְּאֲדוֹנֵנוּ יֵשׁוּעַ, וְתֵאֱמִין בְּלִבְּךָ שֶׁאֱלֹהִים הֵקִים אוֹתוֹ מִן הַמֵּתִים—תִּנָּשֶׁע."

לאחר קריאת הפסוקים הללו, שים לב שישוע המשיח הוא המרכז של הכתובים ושל הבשורה האמיתית.

בשורות שקריות מתמקדות בעצמך, באושר שלך, בתאוות שלך, במעשים הטובים שלך, או בחוסר האמונה שלך. או שהן גורמות לך להתמקד באנשים אחרים או במושגים שקריים.

פאולוס כתב באיגרת אל הגלטים 1:6–9:

"נִפְלָא אֲנִי כִּי מִהֵרָ כָּכָה עֲזַבְתֶּם אֶת זֶה שֶׁקָּרָא אֶתְכֶם בְּחֹסֶד הַמִּשִּׁיחַ, לְבִשְׂרֵת אַחֶרֶת—שְׂאִינָה בִשְׂרָה אַחֶרֶת בְּאֵמֶת, אֲלֹא יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁמְטַרְיִדִים אֶתְכֶם וְרוֹצִים לַעֲוֹת אֶת בִּשְׂרֵת הַמִּשִּׁיחַ. אֲבָל גַּם אִם אֲנַחְנוּ אוּ מֵלֶאךָ מִן הַשָּׁמַיִם יִבְשֹׁר לָכֶם בִּשְׂרָה שׁוֹנָה מִזֹּאת שֶׁבִּשְׂרָנוּ לָכֶם—יְהִי אֲרוּר! כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ לְפָנַי כֵּן, כֵּן אוֹמֵר אֲנִי שׁוֹב: אִם מִיִּשְׁהוּ מְבִשֵּׁר לָכֶם בִּשְׂרָה שׁוֹנָה מִזֹּאת שֶׁקִּבַּלְתֶּם—יְהִי אֲרוּר!"

"ארור" פירושו אדם שייגזר עליו גיהנום לנצח, ללא תקווה לגאולה.

הלואי שזה יניע אותנו להכיר את ישוע ואת הבשורה האמיתית, וללכת ביראת אלוהים. מסיבה כלשהי, אנשים חושבים שכאשר הם הופכים לנוצרים, הם לעולם לא יחוו שוב בעיות בחיים, ושהכול בממלכת אלוהים אמור להיות עשיר, בריא, נשוי, ולהיות להם ילדים. אם אתה מתקשה להאמין שיש לך מספיק אמונה, או גרוע מכך—שאלוהים אינו מרוצה ממך מסיבה כלשהי ונוקם בך—אתה טועה. כפי שאמר ד"ר ר. ט. קנדל: "אלוהים נָקַם בְּנוֹ בְּצִלְבּוֹ." כאשר ישוע לקח את מקומו על הצלב ומת בעדנו, הוא לקח את זעמו של אלוהים במקומו.

ישוע אמר: "בְּעוֹלָם תּוֹצְרוּ צָרוֹת, אֲבָל חֲזָקוֹ—אֲנִי נִצַּחְתִּי אֶת הָעוֹלָם" (יוחנן 16:33).

ופאולוס כתב לקהילת קורינתוס:

"חֲמִשׁ פְּעָמִים קִבַּלְתִּי מֵהַיְּהוּדִים אַרְבָּעִים מִכּוֹת חֶסֶר אַחַת. שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים נָפִיתִי בַּמִּקְלוֹת, פַּעַם אַחַת נִסְקַלְתִּי, שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים נְטַרְפָּתִי בַּסְּפִינָה, לִילָה וַיּוֹם הָיִיתִי בַּמַּצוּלָה. הָיִיתִי בַּמִּסְעוֹת תַּכְפוֹת, בַּסִּכְנוֹת מִנְהָרוֹת, מִשּׁוֹדָדִים, מִבְּנֵי עַמִּי, מִגּוֹיִם, בָּעִיר, בַּמִּדְבָּר, בַּיָּם, בֵּין אֲחִים שְׂאִינָם נְאֻמָּנִים; בַּעֲמָל וּבִגְעוּת, בְּלִילוֹת שֶׁל חֶסֶר שְׁנָה, בָּרָעַב וְצָמָא, בְּצָרוֹת מַזוֹן, בְּקוֹר וּבְחֶסֶר לְבוּשׁ" (קורינתים ב' 24:11–27).

האם תוכל לדמיין מישהו אומר לפאולוס שאין לו מספיק אמונה? יש שירות שלם המוקדש לכנסייה הנרדפת—אחים ואחיות ברחבי העולם שסובלים למען ישוע המשיח. הנקודה היא: רק בגלל שאנחנו נוצרים, זה לא אומר שלא יהיו לנו זמנים קשים. יהיו לנו בעיות משפחתיות, כלכליות, בריאותיות, ובעיות עם עמיתים לעבודה, עם קהילת הכנסייה, ועם בני אדם אחרים. זה חלק מהחיים, והרוח הקדושה תלמד אותנו כיצד להתמודד איתם. כל עוד השטן ושדיו אינם באגם האש, אנחנו במלחמה רוחנית. הם מקשים עלינו כי השטן רוצה להרתיע אותנו מלשתף את הבשורה.